

Ilmassa tuoksuu juhlallinen ruokailu, mutta samaan aikaan salaperäinen, kuin kynttilän hento tuli jossakin unohdettuna. Vaikkakin väki paikan päällä on äänekäs ja puhelias kaikin tavoin, kukaan vieraista ei voi välttyä surullisesta sävytyksestä, joka ehkä ilmiantaakin koko kynttilän olemassa olon. Vanhahtavasti puhuva, parrakas mies kakistaa kurkkuansa, ja nappaa kaikkien huomion. Jopa onnelliset kevään linnut haukkaavat henkeänsä _kuullakseen_, ennen kuin laulavat jälleen virsiään. Muutama yksinäinen uros lentää taivaan halki jälkeen päin, mutta kukaan ei kiinnitä huomiota. Mies kertoo säännöt, ohjeet, toimenpiteet; mitkä tahansa tapahtumaan kuuluvat instruktioit kuitenkin. Väki, etenkin naispuoliset haukkovat happea ja voivottelevat nuoren miehen kohtaloa, joka oli ollut heille niin rakas. Niin, ränsistyneessä puutalossa makaa ruumis, joka kuului hyvinvoivalle nuorelle herralle, jonka elämäntarinaa ei kukaan heistä edes tiedä, ei tunne. Kaikki mitä tiedetään, on ruumiin hoivaaminen kuntoon, ennen kuin se lasketaan hauta-arkkuun. Silinteriin pukeutunut nainen laskee kynttilän ruumiin vierelle. Se ei ole suinkaan yksinäinen, muutkin ovat tuoneet kynttilänsä. Ihmiset haluavat kuolleen voittavan pimeyden, nainen ajattelee. Viekas hymy nousee tuon viininpunaisille huulilleen. Hän vilkaisee oikeaa kättään, ja puristaa kätensä nyrkkiin. Uusi ruumis, uusi viilto "Puhdistakaa ruumis," vanhanaikainen mies kailottaa. Nainen sivelee hellästi ruumiin poskea, ja jättää kosketuksensa melkein moittivasti. Nuoret tytöt juovat kupilliset teetä, kun aikuiset puhdistavat ruumiin. Vaaleatukkainen tyttö kurkistaa uteliaisuudesta ruumista, ja laskee teekuppinsa. Mies näyttää niin levolliselta, mutta ei siltikään tarpeeksi rauhalliselta, että se olisi tahtonut itsestään ruumiin. Tyttö hymähtää, ja pudistaa päätään tuntemattomalle miehelle, joka kiertää huolestuneen oloisena ruumiin ympärillä. Kukaan ei katso häntä silmiin, tai huomio häntä millään tavoin, tyttö huomaa. Kristallinselkeät silmät häilyivät hämmennyksenä ruumiin yllä, katsellen sitä asianomaisen vivahteen kanssa. Sekava mies näyttää tutulta, ja hyvin, hyvin kalpealta. Voiko hän hyvin? Tyttö tulee ajatelleeksi. Hän istuuntuu ystävänsä vierelle taas, mutta toinen ei huomaa häntä, sekoitellessaan blackjack pelikortteja keskenään. Tyttö keskittyy pyyhkimään äskeisen miehen mielestään. Ruumis puetaan kokonaan valkeaan ja beesin valkeaan, peseytymisen jälkeen. Vihdoinkin ruumille sijoitetaan valkoinen kangas. Minkälaista kangasta herra itse suosisi?- mitätön kysymys kiertää monien surevien mielessä. Ruumis pysyy täysin paikoillaan, niin elottomana. Se valmistetaan tuoreeksi hauta-arkkuun. Ja ruumis, eloton vartalo ei vastaa käskyihin mitenkään. Sen spekulointi on joskus typerää, mutta liian todellista. Tyttö on juonut teensä. Vanhempi nainen kysyy varovasti, tahtooko tyttö lisää, mutta vastaus on kieltävä. Totta puhuen, tyttö ei pidä kyseisestä, suositusta nesteestä. Hän ottaa palan suklaakakkua, kylläkin. Silloin hän huomaa kalpean miehen jälleen. Hän näyttää yhä enemmän rikkiäiseltä ja eksyneeltä. Hän katselee ympärilleen, vaaleansiniset silmät huutaen kysymyksiä. Kukaan ei anna hänelle pyytämäänsä huomiota. Oli miten oli, mies istuuntuu sohvalle murjottamaan. Se olisi kai lapsellista, mutta tyttö on huolissaan. Ainakin siihen asti, kun tuntematon kiinnittää käärmeisen katseen silinteriä pitävään naiseen. Tyttö nousee hitaasti ylös, kurtistaen kulmansa. Hän on saanut tarpeeksi mysteerisestä henkilöstä, ja on muutenkin kutakuinkin kylän uteliain ihmisolento. Sitä hän kuulee usein. Kuulee ja tuntee. Hän kallistaa päätään herralle, joka ei huomaa häntä. Kalpea kuokkavieras mumisee sanoja harkitsemattomasti. Hänen katseensa polttaa naisen takaraivoa. Hän hätkähtää yhtäkkisesti. Hänen suunsa loksahdaa pienesti auki, ja kristalliset silmät laajenevat aavistuksen verran. Tytön ja miehen katseet kohtaavat. Mies nousee seisomaan sohvalta sekunnin murto-osassa, katse lempeämpi ja yhä kiinni tytön katseessa. Hän kävelee harkitsevasti tytön luokse, joka nostaa leukaansa nähdäkseen _pitkän_ miehen kasvot. Hän ei hievahdakaan. Mies heiluttaa kättään tytön kasvojen edessä, leveän hymyn kanssa. Tyttö hymähtää, myöskin. Mies oli paljon

inhimillisempi kirsikanpunaisen hymynsä kanssa. "Minä tässä?" Mies sanelee hitaasti ja nyökyttää päätään. Tyttö tekee samoin. Hänellä on matala ääni, tyttö huomio. Mies nuolaisee hermostuneena huuliaan, ja katsahtaa sitten liinan alla lepäävää ruumista. Tyttö tekee samoin, kuin automaatti. "Se oli Ann, hänellä on minun viiltoni kädessään" mies kertoo melkein uneksivasti. Tyttö ei vastaa, "paljasta minut, Lisa" hän käskää. Vaikka lause tai käsky ei tee monelle järkeä, tyttö tietää mitä hän tarkoittaa. Hän ei edes kyseenalaista, miten henkilö tietää tytön nimen. Ajattelematta kahdesti, tyttö vetää kankaan ruumiin yltä. Samassa surevat lopettavat suremisen, ja yleisö hiljenee. Parrakas mies näyttää järkyttyvän. Hän kastaa huulensa, ja on sanomassa jotakin vastaan, mutta tyttö ottaa silinteripäistä naista kädestä. Hän vetää oikeanpuolisen hihan ylös. Tyttö räpäyttää silmiään, ja katsoo kuokkavierasta, joka hymyilee tyytyväisenä. Naisen kasvoille leviää paniikki. Hän peittää suunsa säikähtäneenä, mutta koko joukkio on jo nähnyt viilon hänen kädessään. Viillon, joka tulee vain rikollisille. Käteen on tatuoitunut kuolleen miehen nimi.